

Τριᾶντι Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τριᾶντι Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις. 6 Δεκεμβρίου 1892

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 19

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΠΟΥ Η ΑΓΑΠΗ ΕΚΕΙ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ, διήγημα Λ. Τολστόη. — ΜΑΡ-
ΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρού, (μετὰ εἰκό-
νων), μετάφρ. Β' — Ο ΥΠΟΛΟΧΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐ-
κτωρὸς Μαζῶ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματῶσάμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΟΠΟΥ Η ΑΓΑΠΗ ΕΚΕΙ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ

Ἐκ τῶν λαϊκῶν διηγημάτων τοῦ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΗ

Σὲ μιὰ πόλι ἐζοῦσε ὁ ὑπόδηματοποιὸς Μαρτίνος Ἀβδέιτζ, καὶ εἶχε τὸ μαγαζὶ του κάτω σ' ἓνα ὑπόγειο, μὲ ἓνα παράθυρο ποῦ ἔβλεπε στὸ δρόμο. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ παράθυρο ἐφαίνοντο οἱ ἄνθρωποι ποῦ περπατοῦσαν ἄν καὶ ἐφαίνοντο μόνον τὰ πόδια τους, ἀλλὰ ὁ Μαρτίνος Ἀβδέιτζ τοὺς ἐγνώριζε ἀπὸ τὰ ποδήματα. Ἀπὸ πολὺν καιρὸ ἐκατοικοῦσε στὸ ἴδιο μαγαζὶ καὶ εἶχε πολλὰς γνωριμίαις. Τὰ περισσότερα ποδήματα στὴ χώρα ἐπέρχονταν μιὰ καὶ ἄλλο φορὰς ἀπὸ τὰ χέρια του. Σ' ἄλλα ἔβαλε σιλόαις, σ' ἄλλα μπαλώματα, ἄλλα ἔραψε καὶ καμιὰ φορὰ ἄλλαξε καὶ τὰ ψίδια. Καὶ συχνὰ ἔβλεπε στὸ παράθυρο τὰ ποδήματα ποῦ εἶχε ράψει. Ἐργασίαις εἶχε πολλὰς ὁ Ἀβδέιτζ, γιατί ἐκαμνε γερὴ δουλειά, ἔβαζε πράμα καλὸ, δὲν ἐζητοῦσε ἀκριβὰ, καὶ ἐκρατοῦσε τὸ λόγῳ του. Ἄν εἰμποροῦσε νὰ τελειώσῃ τὴ δουλειὰ στὴν διορία, τὴν ἔπερνε, εἰ δὲ μὴ, δὲν ἤξευρε φέμματα, τῶλεγε ἔμπρός. Ὅλοι τὸν ἤξευραν τὸν Ἀβδέιτζ καὶ εἶχε πάντα δουλειά. Ὁ Ἀβδέιτζ ἀπὸ νέος ἦτονε καλὸς ἄνθρωπος, ὅταν ὅμως ἐγήρασε, ἄρχισε πιά νὰ σκέπτεται περισσότερο γιὰ τὴ ψυχὴ του καὶ νὰ πλησιάζῃ στὸ Θεό. Ὁ Μαρτίνος εἶχε χάσει τὴ γυναῖκα του ὅταν ἦτον ἀκόμη ἐργάτης ἔς ἀφεντικὸ, καὶ τοῦ ἔμεινε ἓνα ἀγόρι, τριῶν χρονῶ. Τὰ παιδιὰ δὲν τοῦ ἐζοῦσαν. Τὰ μεγαλύτερα εἶχαν ἀποθάνει προητέρω. Στὴν ἀρχή, ἤθελε ὁ Μαρτίνος νὰ στείλῃ τὸ

παιδί στὴν ἀδελφὴ του ἐστὸ χωριό, ὕστερα ὅμως ἐλυπήθη — ἐσκέφθηκε : «Βαρὺ θὰ τοῦ εἶνε τοῦ Κωστάκη μου νὰ μεγαλώσῃ σὲ ξένη

δὲν τοῦδωκε εὐτυχία στὰ παιδιὰ του. Μόλις ἐμεγάλωσε τὸ παιδί καὶ ἄρχισε νὰ βοηθῇ τὸν πατέρα του, ποῦ τὸ καμάρωνε, πιάνει τὸν Κωστάκη μιὰ ἀρρώστια, πέφτει στὸ στρώμα, ἐψήθηκε μιὰ βδομάδα καὶ ἔπιθανε. Ἐθαψε ὁ Μαρτίνος τὸν υἱὸ του καὶ ἀπελπίσθηκε. Τόσο ἀπελπίσθηκε, ποῦ ἄρχισε νὰ γογγύζῃ ἐστὸ Θεό. Τόσο στενωχωρέθηκε ὁ Μαρτίνος, ὥστε πολλὰς φορὰς παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τὸν πάρῃ, καὶ παρεπονεῖτο, ποῦ ὁ Θεὸς ἐπῆρε τὸ μονακριβό του παιδί καὶ δὲν ἔπερνε αὐτὸν ποῦ ἦτονε γέρος. Ἐπαυσε ὁ Ἀβδέιτζ νὰ πηγαίνει καὶ στὴν ἐκκλησία. Μιὰ ἡμέρα ἐρχεται στὸ μαγαζὶ του ἓνας πατριώτης του, γεροντάκι, ποῦ ἔλειπε σχεδὸν ὀκτὼ χρόνια. Ἀφοῦ ὠμιλήσανε γιὰ τὸ ἓνα, γιὰ τὸ ἄλλο, ἄρχισε ὁ Ἀβδέιτζ νὰ τοῦ λέγῃ καὶ τῆς πίκραις του καὶ νὰ παραπονεῖται.

— Καὶ τὴ ζωὴ μου πειὰ τὴν ἐβαρέθηκα, λέγει ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, — καὶ ἄλλο δὲν κάνω, παρὰ νὰ παρακαλῶ τὸ Θεὸ νὰ μοῦ πάρῃ τὴ ζωή. Ἐμείνα χωρὶς νάχω καμιαν ἐλπίδα.

Καὶ τὸ γεροντάκι τοῦ λέγει :

— Δὲ μιλάς φρόνιμα, Μαρτίνε, δὲν ποροῦμε μεις νὰ κρινώμε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς ἤθελε ν' ἀποθάνῃ ὁ γυὸς σου καὶ σὺ νὰ ζῆς. θὰ εἶπῃ λοιπόν, πῶς

— Μαρτίνε ! Κύτταζε αὔριο στὸ δρόμο, θὰ ἔλθω. (Σ. 146).

οικογένεια, ἄς τὸν κρατήσω κοντὰ μου ». Καὶ παραιτήθηκε ὁ Ἀβδέιτζ ἀπὸ τὸ ἀφεντικὸ καὶ ἐζοῦσε μὲ τὸν υἱὸ του. Μὰ ὁ Θεὸς

αὐτὸ ἦτονε τὸ καλεῖτερο. Καὶ γιὰ νὰ ἀπελπίσῃσαι θὰ εἶπῃ πῶς θέλεις τὴ ζωὴ μόνο γιὰ νὰ χαιρέσαι.